

Съ болката на прималнѣло цвѣте
въ пазвитѣ на ранна хладина,
день и нощъ азъ питамъ вѣтроветѣ
и невѣрната луна:
странници, отъ пжть неуморени,
зрящи неизгледни далнини,
не узнахте ли, дали надъ мене
нѣвга пакъ ще прозвѣни
свѣтлий гласъ на оня царъ далеченъ,
който следъ притихнала тѣга
въ сънь ми се яви и ми обрече
неизведани блага,
неизведани блага въ странитѣ,
дето екъ пресрѣща всѣки зовъ
и съ вѣнци нетлѣнна пролѣтъ кити
всѣка радость и любовь.
Той склони надъ менъ усмивка тиха,
но едва дѣсница ми прострѣ,
зли тъми ревниво го прикриха
въ свойтѣ ледени недра.
И дочухъ азъ ласкавъ гласъ: бѣди ми
вѣрна — и при тебъ въ уреченъ часъ,
миналъ презъ моря неизбродими
пакъ ще се завърна азъ!
Де е той? — Азъ чакамъ отъ тогава,
азъ горя въ пожаръ неугасимъ —
ту искра сърдце ми озарява,
ту мрачї го мжтенъ димъ —
и кога въ очи ми той възлѣзне,
мойта скръбъ безпаметно се рве
въ безднитѣ на сладости възмездни,
дето я Грѣхътъ зове.